

fig fritagne for, idet man har anmodet dem om ikke officielt at frabede sig det. I saa Henseende kunne baade Folkethinget og Landstinget opvise Exempler. Efter Finantsministerens Udtalelse har, som sagt, hele dette Spørgsmaal mindre Betydning for mig. — Derimod maa jeg ønske Afstemning over mit Ændringsforslag under Nr. 2. Det forekommer mig, at, naar den ærede Finantsminister ligeoverfor samme paaberaabte sig en Cabinetsordre — jeg erindrer ikke, af hvilken Datum den var — saa passede det ikke. Her er jo nemlig ikke Tale om, hvorledes Retsforholdet stiller sig nu, men her er Tale om en foreslaaet ny Lov, hvori der er optaget den Bestemmelse, at Embedsmænd her-efter ikke kunne faae anden Rang end den, der følger af deres Embede. Der er jo dog ikke skabt Mening i, at en Mand, efter at være afgaaet fra et Embede, skal beholde den Titel og Rang, som netop fulgte af Embedet. Bortset fra, at det ligefrem indeholder en Usandhed, en factissk Urigtighed, at kalde Noget for det, som han ikke er, saa forekommer det mig ogsaa, at selve Titlen tilsfald maa siges i selve Afstedigelsens Diebliff at undergaae en mystiff Forandring. Den bliver nemlig da fra en Embedstitel til en personlig Titel. Efterat Personen og Embedet ere stillet ad, kan Titlen og den deraf følgende Rang jo dog ikke længer blive hos Personen i Kraft af Embedet, og der maa altsaa, som sagt, foregaae en mystiff Forandring, hvorved den hidtilværende Embeds-rang og Titel bliver til en personlig Rang og Titel. Jeg tør vel ikke sige, at det er meningsløst, men der er dog ikke synderlig god Mening i, at den, der har en Rang paa Grund af et Embede, som han beklæder, af hvilken han ikke betaler Rangskat, saalænge han er i Embedet, skal begynde at betale Rangskat af denne Rang efter Afstedigelsen. Men ogsaa det indeholdes tilsfald det bedste Beviis for, at der foregaaer en Forandring med Titlen og Rang, idet Personen ophører at være i Embedet. Det forekommer mig iøvrigt ogsaa, at netop den Analogi, som jeg før hentede fra

Ministrene, der indtræde i en vis Titel og Rang i det Diebliff, de udnævnes til Ministre, og som fuldstændig udtræde af den, saasnart de afgaae, er saa nærliggende, at jeg ikke seer, hvorledes man kan have Noget mod at gjøre den almeengyldig.

Formanden: Det 4de Medlem for 1ste Kredss har taget sine Ændringsforslag under Nr. 3 til § 7 og under Nr. 5 til § 12, tilbage. Jeg skal spørge, om Noget optager disse Ændringsforslag. (Ophold). Da dette er ikke Tilfældet, ere de bortfaldne. Jeg skal iøvrigt blot bemærke, at, da Ændringsforslaget under Nr. 5 til § 12 egentlig gaaer ud paa det Samme, som vil blive at afgjøre ved Afstemningen over selve Paragraphen, saa vil det af det ærede Medlem ved Forslaget Tilfattede dog kunne opnaaes ved Afstemningen over § 12.

Finantsministeren: Jeg ønsker blot at give den Dplysning til den ærede Landstingsmand, som sidst havde Ordet, at han uden Tvivl har misforstaaet mig noget. Jeg sagde nemlig ikke for, at Embedsmændene efter Afstedigelsen beholde deres Embedstitel — den falder selvfølgelig bort med Afstedigelsen —, men jeg sagde kun, at de beholde deres Rang, og dette er begrundet i selve Rangforordningen af 14de October 1746, hvor det staaer med klare og tydelige Ord, at de ved Afstedigelsen beholde deres Rang. Jeg finder iøvrigt ikke, at den Sammenligning, som det ærede Medlem anstillede mellem Ministrene og andre Embedsmænd, var ganske træffende. Det forekommer idetmindste mig, at der er ikke saa liden Forskiel mellem disse Stilling, og at det vel ogsaa kan betinge en noget anden Stilling for de Paagjældende, efterat de ere frattraadte deres respective Embeder. Jeg maa endnu tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, naar det ærede Medlem nys omtalte en af mig citeret Cabinetsordre af 1770, og henførte den til sit Ændringsforslag under Nr.